

NOVÉ ROZMĚRY SLOVA

CECIL duCILLE

(Illinois, duben 2001)

Sharon Buckmaster – vize

Viděla jsem Pána, jak říká: „Potřebuje-li někdo Boží dotek, nechť vstoupí do vody.“ Dodal: „Voda je zvířená a jejich potřeby budou naplněny.“

A za to chválím Pána.

Mavis duCille

Jsem velmi ráda, že mohu být s Božím lidem. Je to vždycky potěšení. Je to dobře strávený čas. Amen. Chválíme Pána a děkujeme Mu, že se jednoho dne budeme společně radovat navěky a už nás nic nerozdělí. Chvála Pánu!

Vize, kterou přinesla sestra Sharon, rozezněla moje srdce, protože k nám v tomto smyslu Bůh mluví už dlouho. To jen my to v duchu mjííme. Důvodem, proč tolik z nás má mnoho problémů a těžkostí, je to, že si nepřivlastňujeme pomazání Ducha svatého, když se sejdeme. Když se sejdeme, duch Boží plyne, a pokud do proudu Jeho pomazání vstoupíme, budeme uzdraveni. Budeme vysvobozeni. Uzdravení je k mání při každém shromáždění, pokaždé, když duch Boží plyne.

Bůh přece říká, že kdekoli se dva nebo tři sejdou, tam On je, aby nám žehnal a činil dobré. Privlastňujeme si to dobré? Přijímáme to dobré, nebo tomu bráníme? Svými postoji, svými chybami, stavem svojí duše? A přesto Pána vyhledáváme a žádáme Ho, aby nám pomohl vstoupit do plynutí Ducha.

Když chválíme, každá píseň v sobě nese pro někoho požehnání. Vždycky tam něco je. Jakmile Duch svatý plyne mezi námi, pak tam pro nás něco je. Pokud otevřeme svá srdce, abychom to přijali, pokud očistíme své mysli od všeho harampádí, ode všech zpráv, ode všech špatných pocitů, ode všeho, co nám možná někdo udělal, ode všeho neodpuštění,

pokud se natáhneme a uchopíme ta požehnání, která pro nás Pán má, pak je jisté, že neodejdeme takoví, jací jsme přišli.

Jestliže přijdeme a zjistíme, že nejsme schopni přijmout požehnání od Pána, musíme Ho žádat, aby nás vysvobodil ode všeho, co tomu brání.

Uzdravení je
k mání při
každém
shromáždění,
pokaždé, když
duch Boží
plyne.

Protože máme Boží zaslíbení, že kdykoli se sejdem, On je přítomen, aby žehnal a činil dobré. Halelujah! Chvála Pánu za tu vizi, která nám má toto zaslíbení připomenout, pohnout našimi srdci a přimět nás, abychom Ho hledali a vyhledávali zaslíbení, která nám dal. Chvála Pánu! Amen.

Děkujeme Pánu za jeho přítomnost. Opravdu Mu děkujeme a čekáme na Něj, na Jeho bohaté požehnání. Otevřel naše srdce. Poslal nám své slovo. To má otevřít naše srdce Pánu, abychom byli schopni přijímat. Jestliže tu je plynutí Ducha svatého, a ta vize ukazuje, že je, pak jestliže se do toho proudu ponoříme, můžeme obdržet cokoli, co pro nás Pán má. Chvála Pánu, je to slovo pro nás. Už nějakou dobu mluvíme o tom, že se nám nedaří a že plynutí mjííme, a tím pádem mjííme i požehnání, protože do toho plynutí nevstupujeme. Nepřivlastňujeme si to, co pro nás je v Duchu svatém, když se shromáždíme.

Pán říká „dva nebo tři“ a nás je přece mnohem víc než dva nebo tři, takže i požehnání bude mnohonásobné. Chvála Pánu! Amen. Není to tak často, že by se nás na jednom shromáždění sešlo tolik, takže na této příležitosti musí být něco zvláštního, něco nadpřirozeného, co pro nás dnes Bůh má. A proto zbavme svá srdce všeho harampádí, které by stálo v cestě. Řekněme: „Vyprázdni mě, Pane, abych byl schopen dnes večer přijímat.“

Co je ještě důležité – měli bychom být schopni se rozhlédnout a říct: „Není nikdo, vůči komu bych něco měl.“ A jestliže toto říct nemůžete, měli byste si to rychle, jak plyne Duch, dát do pořádku. Chvála Pánu! Amen. V některých případech jsou lidé vyzýváni, aby si na znamení toho podali ruku s ostatními. Potřásat rukama si můžete, ale to z vašeho srdce neodstraní to, co proti svému bližnímu máte.

Měli bychom tedy být schopni se rozhlédnout a říct: „Není nikdo, s kým bych se necítil svobodný.“ Možná bych řekl, že tu osobu úplně

nemám v lásce nebo že ji jen trpím. Měla by mezi vámi ale být svoboda.

Čím hlouběji se
v Kristu
dostanete,
jinak řečeno,
čím hlouběji se
Kristus dostane
do vás, tím
výše se v Kristu
dostanete.

„Pane, nejsem vždycky nadšený z toho, co ten člověk dělá, z toho, jaký je, ale dej mi tu lásku, abych byl schopen vidět dál než k jeho chybám a naplnit jeho potřebu, protože to je to, co dělá Ježíš.

Vidí dál než jen naše chyby a naplňuje naše potřeby. Chvála Pánu! Takové srdce bychom měli mít. Necht' nám Pán požehná a necht' je dnešní večer krokem správným směrem, necht' nikdo neodejde s ničím menším, než je láska, s ničím jiným, než s láskou ke všem ostatním, kteří tady sedí. Jestliže milujeme, nemůžeme nenávidět. Nemůžeme se cítit špatně a být znepokojení, protože existuje místo, kde jsou hříchy očištěny, kde se noc mění v den, kde jsou břemena zvednuta, kde slepé oči prohlédají – v krvi vylité na Golgathě

je divotvorná moc. Amen.

Cecil duCille

Bratří, Bůh vám požehnej. Jsem moc rád, že tu jsme. Vlastně jsme ani nevěděli, že tu budeme. Dali bychom vám vědět více dopředu, ale zavolal nám někdo z Washingtonu a my jsme vnímali, že nás Pán vede tam. Takže jsme jeli do Washingtonu a měli jsme výborné shromáždění. Opravdu výborné. A teď jsme tady a jsme velmi rádi, že máme tu výsadu být s vámi.

Pán dnes dává slovo, které je v jiném rozměru než slovo, které jsme dosud slyšeli. Ale abyste ho slyšeli, potřebujete mít uši k slyšení. Boží slovo je trojrozměrné a čtvrtý rozměr spočívá v tom, že se to slovo zapustí do vás a vy se ponoříte do Boha. V listu Efezským se píše o výšce a hloubce. Výška je obvykle to samé co hloubka, že? V přirozeném vnímání prostoru je výška a hloubka to samé, jediný rozdíl je v tom, kde stojíte; když nahoře, mluvíte o hloubce, když dole, mluvíte o výšce.

Efezským 3,17–18: „*Abyste Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli...*“

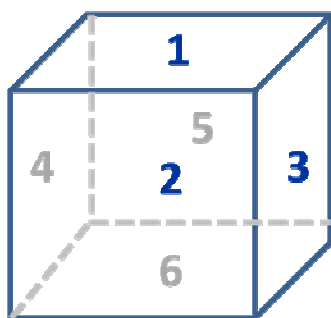
Jinými slovy, když Kristus ve vašem srdci přebývá skrze víru, jste zakořenejší a založeni v lásce, a pak jste schopni porozumět spolu se svatými. Víte, mluvíme o službě jednoho člověka, o mocné službě chodící krajem, konající zázraky atd. A s tímto Bůh končí. Dává dohromady Tělo. Chce, aby lidé spolupracovali v jednotě. To je to, co leží Bohu na srdci. To je důvod, proč máme tolik problémů. Dábel se snaží bojovat proti tomu, abychom jednali jako jednotka. Jestliže budeme jednat jednotně, nebude na této zemi nic, co by se nám mohlo postavit nebo nás zastavit. A tak protože jsme rozdělení, nechodíme v Kristu.

Přečtěme si to znova:

Efezským 3,18: „...mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost,“

Pavel tu udává čtyři rozměry, ačkoli normálně máme jen tři. V přirozeném máme tři rozměry: šířku, hloubku a délku. Když mluvíme o hloubce, čím hlouběji se v Kristu dostanete, jinak řečeno, čím hlouběji se Kristus dostane do vás, tím výše se v Kristu dostanete. Jedná se o oba ty rozměry, hloubku i výšku. Když se ponoříte hlouběji do Slova, hlouběji do Božích věcí, dostanete se v Kristu výše. To znamená, že zatímco jdete hlouběji, povstáváte a dosahujete dalšího rozměru. Rozumíte tomu? Bůh nám říká, že je čas opustit i ten třetí rozměr, kterým je plnost, a vejít do rozměru, který je prvním stupněm v Bohu. Když jste totiž hotovi s těmi třemi rozměry, které známe, začnete s rozměry Božími.

Pojďme si ještě jednou zopakovat učení, které jsme se naučili už dávno. Takže máme před sebou krychli, lidé napravo vidí jednu stranu, jeden bok a spodek, ale už nevidí druhou stranu. Ale lidé nalevo vidí další

dvě strany a spodek. A já vidím ještě jiné tři rozměry než vy. A co z toho vidí Bůh? On vidí všechny strany té krychle najednou. Vidí taky vnitřek. Vidí každý jeden atom. Všechno, z čeho je ta krabice vyrobená, i její duchovní rozměr, který my vidět nemůžeme. V Bohu je tolik rozměrů, že to nemůžeme pochopit.

Bůh říká, že je načase dostat se v Bohu výš. Výš v Bohu, hlouběji do Jeho věcí, hlouběji do Slova, hlouběji do Ducha, získat hlubší porozumění, hlubší lásku. Když se dostanete hluboko do lásky, budete schopni přemoci všechno, co vám ďábel dělá. Amen.

Vzpomínám si, jak jsem se jednou ptal Boha: „Bože, pro mě je těžké milovat tohoto člověka. Pokaždé, když ho potkám, začnu rudnout. Nedokážu toho člověka mít rád.“

Odpověděl mi: „Dobře, jestli ho nedokážeš mít rád, měj s ním soucit,“ a začal mi ukazovat tu ubohost. Jen jsem svým chováním kydal špínu. Bůh mi začal ukazovat jeho bídu, a tak jsem poznal, že jsem k jeho bídě jen přidával špínu a nenávisť. Musel jsem činit pokání. Amen.

Problémy mezi bratřími, které způsobují, že nemáme rádi tohohle, a to, co dělá tenhle, nás ruší. To všechno je z velké míry způsobováno naším nepřítelem a naší tělesností. Není to tak? Jak tyto věci přemůžeme? Ještě jednu myšlenku, než se dostanu ke kázání. Bůh ty lidi stvořil. Bůh je schopen to přemoci. Bůh je schopen někoho vystát. Já někoho třeba vystát nemůžu, Bůh může. Bůh ho stvořil. Bůh vidí jeho stav. Bůh je schopen člověka stvořit. Dívám se na svého Otce a vidím, odkud mě vytáhl, co pro mě udělal, jak ubohý a hrubý jsem byl a jakého mě udělal. Pak jsem schopen říct: „Ano, Pane, je to tvoje dítě. Nikdy ho nezraním. Nikdy ji nezraním. Je to tvoje dítě. Odpuť mi a pomoz mi s tím naložit.“

Jestli toho
člověka
nedokážeš
mít rád,
měj s ním
soucit.

I kdyby mi někdo šlápnul na nohu, i kdyby mě kopl, chci mu odpustit, protože ten ubožák je Božím stvořením. Stvořil ho Bůh. Chápete to? Když vezmete v potaz, že je to dítě mého Otce, že pro něj Ježíš Kristus zemřel, že mě Ježíš vyslal, abych Ho reprezentoval, abych zaujal Ježíšovo místo a pro toho člověka pracoval a sloužil mu, ať se po mně klidně vozí. Ať si mě klidně okrade, když chce. Zrovna včera jsem přemýšlel, bavil jsem se s bratřími o tom, že to nic není, ztratit peníze, ztratit čas, ztratit tvář, být pošlapán, být nakopnut.

Jednou, když jsem zrovna hledal místo k pronájmu, kde bychom se scházeli na shromáždění, uviděl jsem nějakého biskupa, jak něco dělá v zadní části přístavku k takové staré budově. A tak jsem se zeptal: „Mohl bych si tuto budovu pronajmout?“ „Ale jistě, mohu vám to tu pronajmout,“ a provedl mě tam. Velmi se mi to líbilo. Sepsali jsme smlouvu, zaplatil jsem mu první a poslední měsíční nájem a pojištění. Dal jsem dohromady kluky a celé jsme to tam obložili deskami. Místnost asi

poloviční, než je tato, celé jsme to tam zrekonstruovali, udělali nový strop, všechno. Halelujah!

Pak jsem jednoho večera šel spát a brzy ráno mě probudil Duch svatý. Viděl jsem, jak na tu budovu nějaký muž vyvěšuje štít s nápisem „John Brown Insurance Co.“ Cože? pomyslel jsem si. Nemohl jsem se dočkat rozednění. Seděl jsem a čekal na denní světlo, abych se tam mohl jít podívat. Rozběhl jsem se tam a hádejte, na co jsem narazil? Někdo na budovu vyvěšoval ceduli „John Brown Insurance Co“.

V Bibli
nejsou žádné
chyby.

„Co to děláte?“ zeptal jsem se. „To je moje budova, pronajal jsem si ji. Celou jsem ji dal dohromady.“ A on na to: „Já jsem si ji pronajal.“ „Pronajal od koho?“ řekl jsem. „Mohl bych vidět vaši smlouvu?“ Ukázal mi ji. Bylo tam jiné jméno než jméno biskupa, se kterým jsem měl smlouvu já. To je, co? Víte, jak to bylo? Ten biskup mi budovu pronajal, i když nebyla jeho. A to byl biskup církve. Amen. Byl jsem příšerně rozhozený, zdeptaný. Onen muž se okamžitě nechal hospitalizovat a tvrdil, že měl infarkt.

Bratří mi tehdy řekli: „To ale nemůžeš uveřejnit, je to Boží dítě. Jak by to vypadalo, kdyby byl v novinách titulek: „*Církevní pracovník dostal svého kolegu za mříže.*“ A víte co? Nakonec jsem jen řekl: „Přenechávám tě Bohu.“ Amen. Chvála Pánu.

Otevřeme si Bible, věřím, že k nám Bůh chce mluvit o své řece a svém plynutí. Je to ve 46. žalmu.

Žalm 46,2–8: „Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová. A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře. Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah. Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího. Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějet' jemu Bůh na pomoc hned v jitře. Když hlučeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země. Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

Chvála Pánu. Potok a prameny budou obveselovat město Boží. Mluví se tady o plynutí Ducha. Toto je přirozená rovina, když čteme přirozené slovo. Co to ale znamená v duchu? To je druhý rozměr toho

slova. Třetí rozměr je jeho plnost. Kam nás to vede? A když nás to tam dovede, získáme čtvrtý rozměr. Jaký účinek to bude mít na celou zemi?

- Plynutí Ducha:
1. rozměr = přirozený = řeka
 2. rozměr = duchovní = plynutí Ducha svatého
 3. rozměr = plnost = Duch plynoucí skrze mě
 4. rozměr = účinek na celou zemi

První rozměr, který vidíme, je řeka. Víme, co je řeka. Teče, plyne z hor dolů do moře a cestou sbírá další potůčky. Píše se tam, že prameny budou obveselovat město Boží. Vtékají do ní další prameny. O čem to mluví? O duchovním plynutí, které Bůh dává, aby požehnal církvi, aby pozvednul lidstvo. A to bude plynout a plynout, dokud nedoplyne do suchých míst, dokud neprolomí překážky, neodstraní ploty a neučiní zemi slavnou. Svět, kde žijeme, bude proměněn plynutím té řeky.

První kázání, které jsem kdy měl, bylo přímo od Ježíše. Bylo to tehdy, když za mnou poprvé přišel do mého pokoje. Byla to zkušenost větší, než jakou kdy může lidská bytost popsat. Jeho přítomnost mnou plynula a utišila ve mně všechno ostatní. Víte, my nikdy nepřestáváme přemýšlet. Spíte, ale stále přemýšlíte – sníte. Ale říkám vám, tehdy se mé přemýšlení zastavilo. Já, Cecil duCille, jsem v té chvíli, kdy nade mnou stál Ježíš, přestal existovat ve smyslu intelektu, protože mnou plynuly jen Jeho myšlenky. Amen.

Chtěl jsem se Ho zeptat na některé chyby, které jsou v Bibli, a než jsem se zeptal, řekl: „V Bibli nejsou žádné chyby.“ Chtěl jsem se Ho zeptat: „Pane, proč tedy Jan říká, že z našeho břicha poplynou řeky živé vody?“ Ve své přirozenosti jsem si lámal hlavu tím, jak by se mohlo něčí břicho otevřít a z něho plynout řeka vody života. Nebyl jsem schopen pochopit, o čem mluvil. A On mi neodpověděl. Řekl jen: „Vaše těla jsou chrámem Boha živého.“ (2Kor 6,16)

To byla Jeho odpověď. A Jeho světlo neustále zářilo! Nejdříve mne vedl do Ezechiela, kde vytékají živé vody zpod oltáře. (Ez 47,1–5) Jak vytékaly, stala se z nich mocná řeka.

1. Muž, který měl v ruce míru, naměřil tisíc, když voda sahala po kotníky. Amen.
2. Naměřil další tisíc a voda dosahovala po kolena.

3. Naměřil další tisíc a voda vystoupala po stehna.
4. Naměřil ještě tisíc a ta voda se nedala přebrodit, muselo se v ní plavat. Nebylo možné to ustát. Amen.

Tak jsem se zeptal, co to všechno znamená, a On mi odpověděl: „Vaše těla jsou chrámem živého Boha.“

Ty prameny... Co za proudy z vás plynou? Amen. Chápete to? Bůh říká, že vy budete zdrojem jednoho pramene, a člověk vedle vás zdrojem dalšího, další člověk bude zdrojem dalšího pramene atd. A všichni dohromady bychom měli začít splývat v jednom velkém toku. Sláva Pánu! Měli bychom jeden plynout druhým. Amen. Budeme plynout jeden druhým a to plynutí zaplaví celou zemi požehnáním. Bůh řekl, že země bude naplněna Boží slávou, tak jako vody pokrývají moře. Ta Boží sláva musí přijít skrze vás. Halelujah!

Musíte
zapomenout
sami na sebe,
na to,
co vy chcete,
zapomenout
na své touhy.

Když si představím, že bych byl ďábel, snažil bych se do těch malých pramenů dostat překážky, zavalit je smetím, aby jednotlivé přítoky vůbec nevytékaly. Amen. Snažil bych se je zanést listím, vším možným smetím, lží, lživým učením, drobnými zraněními. Boží děti nejsou netykavky. Pokud jste netykavka, nemůžete dost dobře sloužit Bohu, protože ďábel lehce najde nějakého motýlka, který přiletí a otře se o vás, a vy nikdy, nikdy nebudete moci sloužit Bohu. Musíte zapomenout sami na sebe. Zapomenout sami na sebe. Zapomenout na to, co vy chcete, zapomenout na své touhy. Amen.

Vzpomínám si na jednu noc, cestoval jsem zrovna někam autobusem a ďábel tam nastrčil kluka, co do předního skla autobusu hodil kámen. Sklo se roztránilo a majitel autobusu úplně ztratil nervy. V minulosti býval velmi dobrým křesťanem, ale neměl nad sebou vládu a s Bohem to projel. Vyběhl tehdy do tmy, popadl toho chlapce a spolu s dalšími třemi nebo čtyřmi muži se na něj vrhli a byli by ho tam zabili.

Vyběhl jsem za nimi, chlapce jsem popadl a kryl ho vlastním tělem. Páni, docela do mě bušili, ale já nic necítil. Měl jsem za úkol tomu chlapci zachránit život. Nakonec jsem ho vzal do toho autobusu, chtěli ho odvést na policii, ale pořád ho mlátili, a tak se obrátili proti mně a začali

do mě kopat. Koukli na mě, ani nezaváhali a začali do mě kopat. Nic jsem necítil. Díky Kristu jsem v ten okamžik neměl žádné emoce. Žádné city a pocity, nezáleželo na tom, jak moc mě kopali. Nikdo mě nemohl donutit toho chlapce pustit a nechat jim ho napospas, aby ho zabili.

Když máte v životě nějaký úkol, nemůžete si dovolit, aby něco zastavilo Boží plynutí ve vašem životě, protože jste Bohem ustanoveni k tomu, aby tato země byla naplněna Boží slávou. Ježíš Kristus řekl: „Otče, dej jim slávu, kterou jsme ty a já měli ještě před počátkem světa, aby mohli být jedno.“ (Jan 17,21–22) Halelujah! Když máte pocit, že nemůžete být jedno s Božím lidem, protože jsou příliš hříšní, pohrdáte jimi a říkáte: „Copak můžu sedět s lidmi, kteří mě pomlouvají? To mám sedět s lidmi, kteří jsou proti mně? Nebyl bych pokrytec, kdybych s nimi seděl?“

Na něco se vás zeptám: Byl Ježíš Kristus pokrytec proto, že tři a půl roku zůstal s člověkem, o kterém věděl, že je proti Němu, a který se Ho chystal prodat? Byl Ježíš pokrytec? Ne, byl prostě Bůh. Amen. Byl Bůh, a proto se choval tímto způsobem.

Pointa tkví v tom, že dokud zrno nepadne do země a nezemře, zůstává samo. (Jan 12,24) Jsme moc živí. Musíme zemřít. Potřebujeme být mrtví. V jednom verši se píše: „Kdo je tak slepý jako můj služebník, kdo je tak hluchý jako ten, kterého jsem poslal?“ (Iz 42,19) Když vás Bůh vyšle na misi, démoni vám začnou do uší rvát o smrti. Zavřete svoje uši, abyste byli schopni běžet a činit vůli všemocného Boha. Bůh nám říká, že existuje řeka, jejíž prameny budou potěšovat město Boží, svatyni stánku Nejvyššího. Řekl: „Bůh je uprostřed něj, nepohne se.“ (Ž 46,5-6) Amen.

Vezměme si další rozměr, kdy duch Boží plyne od jednoho člověka ke druhému. Zkuste to někdy. Postěte se a modlete se: „Bože, požehnej dnes svému lidu. Učiň mě požehnáním. Potřebuji být vysvobozen ze všeho, co zbraňuje Boží slávě, aby ze mě plynula.“ Znáte to? Lidé mluví o tom, že někam nemůžou jít, protože jsou tam na ně moc mrtví. Opakují tytéž chyby každý den. Každý den, znovu a znovu mluvíme o zkáze, která zachvacuje zemi, a každý den přitom říkáme: „Nemůžu tam jít.“ Nemůžete tam jít? Kam půjdete? Amen. Půjdete tam, kde vám ďábel může nalhávat lži do srdce.

Něco vám řeknu, bratří, musíme tomu všemu učinit přítrž. Když se podíváte do Bible, uvidíte zaslíbení, která ještě nebyla naplněna. Amen.

Jedno velké zaslíbení, které bych rád viděl u každého na lednici: „Po těch dnech, říká Pán, zasadím svůj zákon do jejich srdcí a do jejich vnitřností.“ (Jer 31,33)

Ve chvíli, kdy je Boží zákon ve vašem srdci, už nejste zákoničtí.

Když to Pavel překládal, říkal „do jejich myslí.“ Víte, Pavel byl znalec jazyků, velký znalec jazyků. Rozuměl tomu jazyku. Rozuměl Bohu. A tam, kde je v originále „do jejich vnitřností“, mluví Pavel o „myslích“. Amen. Písmo mluví o jejich srdcích a o tom, že budou mým lidem a já jejich Bohem. Jinými slovy, že na vás Bůh bude pyšný. Řekl ale, že dá svůj zákon do našich srdcí. Ve chvíli, kdy je Boží zákon ve vašem srdci, už nejste zákoničtí. Amen. Už nejste zákoničtí.

Ten, kdo je zákonický, říká třeba: „No, tamten bratr má delší vlasy, to na tom nemůže být dobře s Bohem.“ I kdyby ten bratr vypadal, tak jak říkáte, když se na něj díváte tímto zákonickým způsobem, zapomínáte na Boha. Amen. Naopak, jediné, co byste měli udělat, je tomu bratru pomoci dostat Boha do jeho srdce. Bůh mu zjeví všechno ostatní. Řekne mu, co má dělat. Místo toho, abyste se soustředili na jeho zevnějšek, vyšplhejte na vyšší rovinu a zaměřte se na jiný rozměr. Modlete se tímto způsobem, postěte se, plakejte před Pánem. Víte, co děláte? Očišťujete svoje srdce.

Bratří, když přicházíte do církve, duch Boží vámi plyne a dává vám život, stejně tak jako obživuje celou církev. Podle toho, co se stane při příchodu někoho konkrétního na shromáždění, velmi dobře poznáte, co ten daný člověk dělá doma. Pokud je ten člověk v církvi mrtvý a přináší mrtvé slovo, jestliže to v něm duchovně neublá, pokud nefunguje na jedničku, příčinou je hřích. Nemusíte si klást otázku, co se asi tak stalo. Příčinou je hřích a hřích může být odstraněn pouze skrze pokání. Amen.

Když někdo přijde a řekne mi, že v nějaké věci hřeším, mám se na tu osobu mrzet? No tak, bratří, řekněte mi pravdu. Já vím, jak to chodí. Když vám řeknu, že jste hříšní, že s vámi něco není v pořádku, jak se cítíte? Rozcílí vás to. Nebo snad ne? Jste z toho celí rozrušení. A přitom byste tomu člověku měli poděkovat! „To jsem nevěděl, že v tom hřeším. Myslel jsem si, že na tom jsem dobře. Ale jestliže jsi viděl, že hřeším, půjdu s tím za Bohem. Budu se modlit.“

Když tohle uděláte, ďábel na vás nikdy nepošle někoho, aby vám řekl, že hřešíte, to by byl sám proti sobě. Bylo by to pro něj kontraproduktivní. Chápete to? V téhle hře můžeme ďábla porazit velice

Cesta, jak
zabít své já,
je nebrat své
já jako něco
skvělého
a úžasného.

snadno. Když o vás někdo řekne něco špatného, tak místo: „Hm, ten člověk mě nemá rád, je proti mně,“ běžte a honem mu poděkujte. „Děkuji ti mnohokrát, říkáš, že jsem pes. Já nechci být pes. Chci být jako Ježíš. A tedy jestli si myslíš, že jsem pes, budu se za to modlit.“

Kdybyste byli schopni si tento přístup osvojit, znamenalo by to, že vaše já utrpělo smrtelnou ránu. Cesta, jak zabít své já, je nebrat své já jako něco skvělého a úžasného. Jsem skvělý člověk, ale když o mně někdo řekne něco nepěkného, naštvu se na něj. To mě opravdu rozčiluje, protože já přece nejsem špatný. Jsem naprosto v pořádku a úžasný.

Záleží na stavu vašeho srdce. Jestliže jste mrtví v Kristu, nemůžete jako mrtví také nic dělat. I když jednou jsem měl tu čest s mrtvým člověkem, který plakal. Nikdy předtím jsem mrtvého člověka plakat neviděl. Netuším, proč ho Bůh nechal plakat. Měl být mrtvý. Pohřbili jsme ho, opravdu byl mrtvý.

Ten bratr..., strávili jsme spolu hodiny a hodiny diskuzemi o sedmém dni, tvrdil, že pokud člověk nectí sedmý den, nedostane se do nebe. Dohadovali jsme se, ukazoval jsem mu verše, ale on si dál vedl svou: pokud nebudeš světít sedmý den... Jednoho dne měl mrtvici a zemřel. Když jsem se o tom dozvěděl, zarmoutilo mě to a rozjel jsem se tam. Stál jsem nad jeho mrtvým tělem, ležel v rakvi obložený ledem. Víte, na venkově musela být mrtvola obložená ledem, neměli jsme tam márnici. Tak jsem tam nad ním stál a říkal jsem: „Och bratře, kdybys byl strávil jen polovinu času, kdy jsi mluvil o sedmém dni, službou Bohu, byl bys teď s Bohem zadobře.“ Viděl jsem, jak se mu pohnula víčka a zpod nich začaly kanout velké slzy. Honem jsem všechny zavolal. „Ten mrtvý pláče!“ Věřím, že to bylo Boží znamení.

Když jste mrtví, nemůžete plakat. Když jste mrtví, nic vás nemůže štvát. Přál bych si, abychom si dnes večer odnesli alespoň toto poznání. Pokud se přistihnete, že vás něco štve, pak víte, že před Bohem nejste

v pořádku. Nezajímá mne, co vám kdo udělal. Rozumíte tomu? Jestliže vás cokoli štvě, nejste před Bohem v pořádku.

Rád bych to ještě trochu rozvedl. Představte si, že jste ďábel a víte, že když se vám podaří určitého člověka zasáhnout, vyvede ho to z rovnováhy a nebude schopen sloužit v Bohu. Co byste dělali? Mířili na něj každý den. Každý den byste se ho snažili zasáhnout, udržet ho v nerovnováze, aby nikdy nemohl sloužit Bohu. Toto mimo jiné znamená, že pokud můžete být zraněni zvenku, svým prostředím, může vám tím být znemožněno sloužit Bohu, může vám to zabránit stát se Božím dítětem. Můžete tak před Bohem ztratit své povolání.

Je tady řeka... Nevzdávejte se shromáždění s ostatními. Nevzdávejte se shromažďování. Jeden bratr mi jednou říkal, že nemá potřebu chodit na shromáždění. Že nepotřebuje chodit mezi bratří. Tvrdil, že stejné požehnání může přijmout i u sebe doma. Víte, co také říkal? Že Bůh přece řekl, kde se dva nebo tři sejdou... (Mat 18,20) Já, moje žena a moje děti..., to přece můžeme být požehnaní.

Špatně! Bůh dává lidem v církvi různá duchovní obdarování. I ty jsi jeden z těch pomazaných, i ty, když přijdeš, přineseš určité záření. Halelujah! A to má vliv na ostatní. A už jen tím, že přijdete a sedíte uprostřed shromáždění, budete požehnaní, aniž byste to věděli. Pokud se vzdáte shromáždění s bratřími, bráníte Božímu dílu, které činí na zemi. Bůh se snaží nás sjednotit, a tím, že přijdete, umožníte to plynutí. Právě teď tady plyne řeka. Někde je to trochu ucpané... Víte, pokud jste před shromážděním mluvili proti mně, budu mít potíže s přijetím toho proudu. Amen. Tak to je. Bůh touží, aby se Jeho lid otevřel.

Vezměme si teď chvály. Už jsem o tom mluvil mnohokrát a doufám, že tomu rozumíme a věříme tomu. Když chválíte Boha, nesmí to v první řadě být o hudbě. Chvalte Boha slovy. Slova písní, které zpíváte, musí být v souladu s Písmem. Amen. Hned vám dám příklad. Zpíváme jednu píseň a vím, že hodně lidem se líbí: „Pozdvihni Ježíše, zdvihni Ho výše, aby Ho svět uviděl, protože řekl: když budu vyzdvižen ze země, přitáhnu k sobě každého člověka.“ (Lift Jesus higher) Co to zpíváte? Zpíváte vlastně: Ukřižuj ho, ukřižuj ho. Protože On v Písmu říká, že až Ho ukřižují, přitáhne lidi k sobě.

Když Ježíš mluvil o tom, že bude vyzdvižen ze země a že to přitáhne lidi, měl na mysli chvíli, kdy bude vyzdvižen na kříži. A my použí-

váme to slovo „vyzdvihnout“ a zpíváme, že až Ho vyzdvihneme na kříži, že přitáhne lidi... Jinými slovy, nepřemýšlíte o tom, jaká slova říkáte, zpíváte prostě, protože se ta píseň zpívá. Není v tom ale duchovní energie, která by ve chválách měla být, protože slova té písně nejsou biblická. Míchají se v ní jablka s hruškami. Velmi často něco zpíváme, aniž bychom tomu rozuměli.

A teď jednu vtipnou historku. Byli jsme na Jamajce a zpívali jsme píseň, něco na způsob: „Postavme se a bojujme proti všemu zlému, neutíkejme, nikdy se neohlížejme...“, ale někteří lidé nezachytili dobře slova a zpívali: „Postavme se a bojujme proti tomu, kdo je vpředu, neutíkejme...“ Co si myslíte, že to mělo za následek? Chovali se ke mně takovým způsobem, že jsem byl nucen odtamtud odejít. Zpívali: „Postavme se a bojujme proti tomu, kdo je vpředu, neutíkejme...“ Málokdo přemýšlí o tom, co vlastně zpívá, ale ďáblové to moc dobře vědí. A to si pište, že tehdy povstali a bojovali proti mně.

Bavíme se tedy o proudění, které plyne od jednoho k druhému. Bůh tvoří proud. Duch Boží tvoří proud, řeku, která plyne skrze vás, a vy ji musíte nechat plynout. Až budeme chválit Boha, tak to pochopíte. Všimnete si, že některé písně jsou pomazanější než jiné. A když uvidíte, že je nějaká píseň pomazaná, přidržte se jí, protože to, co se v té písni říká, jsou slova Ducha svatého, který vám chce žehnat a ještě víc požehnat. Když přemýšlíte o slovech, která zpíváte, vytlačí to z vaší mysli všechno ostatní a mysl se zaměří do jednoho proudu před Bohem. A v tom vchází Bůh do našich srdcí. Čím více své srdce ve chválách otevřete, tím více Bůh vstoupí. Amen. Je to nebeský princip. Tímto způsobem se sytí andělé. Písmo říká, že „lidé jedli chléb andělů“ (Ž 78,25), tak jsem si řekl: Pane, takže andělé mají jídlo! Ano, andělé by neměli potřebnou sílu, moc ani autoritu, kdyby se nesytili z Boha. A proto zpívají před Bohem, proto Ho chválí. Nenapadlo vás někdy, že je to legrační, jak andělé nebo lidé chválí Boha? „Ó Bože, jak jsi dobrý, jak jsi úžasný, jsi tak nádherný!“ Ach, to není Bůh, koho chválíte. Když Boha uctíváte a vroucně milujete, budou vám přicházet všechny Jeho vlastnosti. Je to způsob, který nám Bůh určil, abychom mohli otevřít svá srdce, abychom mohli otevřít svá ústa, aby jimi mohl plynout.

Byl jsem onehdy ve své pracovně, kde se v poslední době nacházím stále častěji. Vy ani já jsme ještě nikdy nebyli staří, tak jako já teď, a věřte mi, je to strašné! Něco si někam položím a v tu ránu to nemůžu najít,

a přitom to tam musí být, když jsem to tam zrovna položil. A tak hledám. Tedy moje žena a já strávíme půlhodinu svého života hledáním. Amen. George mi poslal sen, přečetl jsem si ho, položil, mluvíme o tom

To je chvála
Boha – když
začnete
přemýšlet
o Jeho dobrotě
a slávě
a milosti, jak
vás zachránil
z pasti trápení,
zkázy a ze
smrti.

s Georgem, a už ho nemůžu najít. Poprosil jsem ho, aby mi ho poslal znova. A tak to jde pořád dokola. To jste ještě nezažili. Je to úplně nová oblast, a někdy je to opravdu příšerné, občas se cítím velice ztracený.

Tehdy jsem prosil Boha, aby mi tu věc pomohl najít. A Bůh mi řekl: „Začni chválit Boha.“ Tak jsem začal chválit Boha. Halelujah! Chvála Pánu! A znáte to, když chcete chválit Boha, musíte Ho chválit svým intelektem. Nestačí jen říkat: „Chvála Pánu, chvála Pánu, chvála Pánu, chvála Pánu, chvála Pánu, ...“ Někdo to tak možná dělá, ale já chválím Boha takto: „Bože, Ty jsi stvořil Zemi a všechny ty ostatní úžasné věci. Slíbil jsi, že nás vezmeš do nebe...“ a tak podobně. To je chvála Boha – když začnete přemýšlet o Jeho dobrotě a slávě a milosti, jak vás zachránil z pasti trápení, zkázy a ze smrti.

A jak tak Boha chválím, mám ruku položenou na stole a tam, přímo tam leží věc, kterou hledám. Mám ruku přímo na ní a chválím Boha. Věřte mi, když se dostanete do nějaké podobné situace, odhlédněte od hledání té věci, začněte chválit Boha, a zničehonic to tam buď bude, nebo to někde uvidíte. Prostě se podíváte a bude to tam. A proto chvála Pánu.

Vy, kteří se pomalu dostáváte do mého věku, poučte se ze mě. Amen. Halelujah! Když chválíte Boha, otevírá to vaši mysl, a vaše mysl je ústy vaší duše. Otevírá to vaši mysl a Bůh může začít plynout dovnitř a světlo, odpočinutí, pokoj, který přijde, je větší než cokoli jiného, co můžete zažít. Naučte se chválit Boha.

Vezměme si to ještě z jiného úhlu. Nacházíme se v době sedmého dne. Víte to všichni? Nacházíme se v miléniu, ke kterému se upínaly zraky proroků napříč věky, všichni Boží mužové vzhlíželi k této době. Amen. Vyhlíželi tento čas, kdy Bůh dokončuje svou práci, po které si odpočine. Víte, o čem mluvím? Až dokončí svou práci, odpočine si. To,

co my teď zažíváme, to jsou dokončovací práce na Božím díle, které Bůh zemi zaslíbil. Bůh musí dotvořit člověka. Jsme nehotoví, ale „v Něm jsme doplnění“. (Kol 2,10) V Ježíši Kristu najdeme dokonalost, ale musíme nechat Krista, aby námi pohnul, řekl nám, co máme dělat, potom budeme dokonalí. Člověk musí být dokončen a Ježíš Kristus bude vládnout a panovat svému království na zemi. Tomu věřím. Amen.

Věřím tomu, protože věřím, že mi to Bůh ukázal. A proto se nebojím o tom mluvit, a nebojím se ani mýlit se. Jestli se mýlím, budu první, kdo řekne: „Tedy, to se mýlím.“ Ale tentokrát si nemyslím, že se mýlím. Když něčemu věříme, není možné zároveň věřit tomu, že se můžeme mýlit. Nemůžete zároveň věřit tomu, že to je správně, a tomu, že se můžete mýlit. Amen. Buďte k sobě upřímní a řekněte: „Bratří, věřím tomu.“ Věřím, že mi Bůh ukázal čtyřicet let soužení. A věřím, že Ježíš Kristus v nás přijde v plnosti. Tedy to je to, čemu já věřím, ale mezi tím bude těžko. Mám teď na mysli dvě vize, abyste věděli, kam mířím.

Jeden mladík jménem Waddick měl asi před pěti lety sen. Poslal mi ho. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Viděl loď vyplouvající na moře a ta loď se jmenovala George Bush. Měla stěžeň až do oblak a na něm zavěšený nápis „George Bush“. Na palubě byla zlatá busta George Bushe, prezidenta Bushe. Opravdu jsem nevěděl, co si o tom mám myslet, protože v té době prezidentství George Bushe (staršího) končilo. Až když prezidentské křeslo získal George Bush mladší, začala ta vize dávat víc smysl. Říkal, že jak ta loď vyplouvala na moře, najednou se něco stalo. Neviděl přesně co, ale její stěžeň byl podťat, zlomen a padl na Sochu Svobody a srazil ji z jejího podstavce. Socha Svobody spadla na New York, na lidi a mnoho jich zabila. On tehdy vběhl do svého domu a Pán mu řekl: „Tady budeš v bezpečí.“

Tentokrát se musíme rozhodnout, nedovolit už světu, aby se vtíral do našich myslí, musíme je obehnat hradbami. A jsou to velice jednoduché hradby – Boží slovo.

Víte, bratří, někdy během voleb jsem měl také vizi. Viděl jsem, jak s bratrem Burtem stojíme na břehu hlubokého fjordu, jako jsou ve Skotsku, kde můžou lodě vplout hluboko do vnitrozemí, na sta mílí. A do tohoto fjordu vplouvala krásná, skvostná starobylá loď, tak z 18. století. Byl to nádherný pohled, plachty vzdušné větrem, plula do přístavu. Obdivovali jsme ji, ale najednou se loď stočila doprava a velmi výrazně se naklonila, jako kdyby se snažila otočit o 180°, až se její příď zvedla z vody a ona se ve víru větru zvedla do vzduchu. Modlili jsme se, aby jí Bůh nedovolil spadnout na pevninu, protože by se roztránila na kusy a zabila spoustu lidí. To byla celá vize, kterou jsem měl.

Když tyto dvě vize srovnáte, zdá se mi, že se nacházíme v době, kdy se stane něco velmi, velmi závažného. Něco, o čem se neuvažovalo, co nikdo neplánoval. Něco se stane, nějaká pohroma v tomto státě. Myslel jsem, že ta loď představuje Spojené státy americké... a je zvláštní, že když jsem poslouchal inaugurační projev, poslední slovo, které prezident řekl, bylo loď.... Cože? Ano, nemusíme se bát, protože ve větrném víru přichází anděl.

Víte, pravda je, že my jako lid jsme se dostali do bodu, kdy se Boží plán blíží dokončení. Co uděláme? Jakým lidem budeme? Toto je ten čtvrtý rozměr. Čím budeme? Budeme dál chodit do kina a trávit se tím, čím nás krmí Hollywood? Věděli jste, že filmy jsou natáčené podle d'áblových plánů a že nám zabraňují vstřebávat Boží pravdu a nechat se jí pozvednout? Budeme v tom pokračovat? Necháme dál své mysli toužit po věcech, které nejsou z Boha? Budeme se dál chovat tak jako obyčejně? My už nejsme obyčejní!

Tentokrát se musíme rozhodnout, nedovolit už světu, aby se vtíral do našich myslí, musíme je obehnat hradbami. A jsou to velice jednoduché hradby – Boží slovo. Začněte jednoduše přemítat o Božím slově a ono zbuduje hradbu, takže po tom už nebudete toužit. Amen. V mém životě nastal jeden den, kdy jsem už nemohl jít na film. Když jsem tam šel, bylo mi špatně. Jediné, po čem jsem v ten okamžik toužil, bylo dostat se pryč. A tak když vidím bratří, kteří chtějí jít do kina, říkám jim, běžte. Protože oni tam musí chodit, dokud s tím sami nebudou chtít přestat.

Co se snažím říct, je to, že když do svého srdce dostanete Boží slovo, ono učiní přítrž tomu, že chcete jít. Stíháte sledovat, co říkám?

A když se vzepřete ďáblu, uteče od vás. (Jak 4,7) Říkám vám, bratří, neměli bychom být účastni věcí, které dělají hříšníci. Amen.

Viděl jsem děti, které ztratily svou nevinnost. Věří v rockovou hudbu. Chtějí to. Pokud někdo chce rockovou hudbu, jednoznačně naslouchá ďáblu. A je mi jedno, kdo jste, protože někteří z nás, přestože bychom měli být vyzrálí, máme stále slabosti. Je to tak? Slabosti našeho vlastního srdce způsobují naši touhu po rockové hudbě. A rocková hudba ruší touhu po bohabojné hudbě.

Hudba je
jednou
z nejmocnějších
duchovních
sil, které působí
na vaše emoce
a na vaši mysl.

Ó ano. Byl jsem jednou někde a ptali jsme se tam po nějakých zbožných písních, ale oni řekli: „Ne, ne, to není náš styl. To není náš styl, my chceme to bum bum bum rock.“

Říkám vám, bratří, ať už tomu chcete věřit, nebo ne, s hudbou se setkáváte od malička a hudba je jednou z nejsilnějších, nejmocnějších duchovních sil, které působí na vaše emoce a na vaši mysl. To je také důvod, proč na rockových koncertech dochází ke rvačkám. Ta hudba lidi zneklidňuje psychicky, duchovně. Věděli jste to?

Bum, bum, bum, bum, bum, bum... někde uvnitř nás to vyvádí z rovnováhy. Vidím, že hudba má tendenci lidi dostat. Hudba – ten velký hudebník je satan. To on je tím skvělým hudebníkem. Bůh ho učinil hudebníkem. V Bibli se píše „vložil jsem do něho píšťaly...“. Vložil jsem hudbu do něho, učinil jsem ho hudebníkem.

Hudba tohoto světa likviduje touhu po Bohu. Slyšíte? Nerad bych, abyste mě brali jako starého suchara nebo někoho, kdo se vám snaží zkažit zábavu. Také jsem byl jednou mladý, ale oproti vám mám výhodu, protože jsem býval mladý a teď jsem starý. Ó ano, vy ještě nejste staří. A já vám říkám, že věci kolem nás jsou vytvořené k tomu, aby nás odváděly od Boha. Nejsou zamýšlené proti vám, ale proti Bohu, který je ve vás. A proti tomu musíte bojovat. Halelujah! Bůh řekl, že když se vzepřete ďáblu, uteče od vás.

Bůh vám žehnej ve jménu Ježíše. Amen.